

uvođenje jeste uvođenje toga da se ona redovno, odnosno ponavljajući svetkuje. (153) No ni ovo ne zahvata sam vremenski karakter svečanosti, jer je svečanost po Gadameru radikalnije vremenita nego što to istorijsko razumevanje može da iznese na videlo, drugim rečima svečanost “svoj bitak ima samo u postajanju i u vraćanju.” (153)

Šta znači slaviti praznik? Da li je praznik prosto prekid sa radom koji nas odvaja jedne od drugih? Osnovna odlika praznika po Gadameru jeste zajedništvo. Veza svečanosti i umetnosti počiva na tome što su i umetnost i svečanost specifični oblici prikaza. Slavljenje svečanosti je po Gadameru intencionalna delatnosti. Mi slavimo ukoliko smo se okupili radi nečega, a upravo je ovo paralelno iskustvu umetnosti. Naravno, ne radi se o prosto činjenici da se nalazimo na istom mestu, već se radi o intenciji koja nas ujedinjuje i sprečava da se raspemo u privatno i subjektivno iskustvo.

Gadamer polazi od jezika u analizi svečanosti - mi govorimo o slavljenju, ili odvijanju slavlja, govorimo o tome da učetvujemo u svečanosti. Odvijanje kao izvršenje je u tom pogledu specifičan oblik ponašanja. Izvršenje ne podrazumeva nikakav cilj koji treba postići (van sebe). Slaviti kao izvršiti ne znači postaviti nekakv cilj ka kome treba doći, jer kada izvršavamo ili izvodimo svečanost, cilj je uvek već tu.

Svečanosti kao takvoj pripada ponavljanje. Shodno tome Gadamer kaže da mi ne razumemo svečanost kao onu koja se ponavlja zato što joj možemo odrediti određeno vreme, već obrnuto: vreme u kojem se događa svečanost javlja se samo kroz vraćanje i ponavljanje slavlja samog. Takvo vreme svedoči o primatu nečega što se događa u njemu pripadnom vremenu ili u pravo vreme, nešto što se događa sa one strane vremena proračunljivosti. Dakle, ovde imamo razliku dva temeljno različita iskustva vremena.